

100584

FOLK OG LAND

NR. 2 — 9. ARGANG

LØRDAG 16. JANUAR 1960

LØSSALG 65 ØRE

Oppgjør med en svindler

Divisjon Wikings første sjef SS-Obergruppenführer Felix Steiner, blankt frifunnet i Nürnberg.

«SS-offiseren Peter Neumann», som i sin bok «Dødens drabanter» retter grove beskyldninger mot Waffen-SS og Regiment Nordland.

Slik ser det ut bak hetspropagandaens kulisser

Helt siden ifjor høst har man kunnet merke en stigning i de hetsbølger som med jevn mellomrum går over verden. Vi fikk en rekke nye «aute ntiske» bøker, som berettet om nasjonalsosialistiske grusomheter, vi fikk Anne Frank servert i de forskjelligste versjoner, vi fikk nye «krigsforbryterprosesser» i Vest-Tyskland, vi fikk angrepene på den tyske flyktningeminister for ting han bevislig ikke kunne ha gjort, og Dagbladet kunde en faktisk ikke slå opp i en eneste dag uten å bli overveldet av tyskhetens praktisk talt på hver eneste side. En av de flittigste i hetsens vingård er da også Dagbladets såkalte Tysklandskorrespondent, sammen med Aftenpostens ditto. Disse to synes å øse sine «informasjoner» fra samme urene kilde, og det er uforståelig at en avis som Aftenposten pretenderer å være, kan godta denne underlige samkjøring med noe slikt som Dagbladet.

I den siste tid har så offensiven satt inn for alvor i forbindelse med alle de hakekors en plutselig oppdager både hist og her, til og med i det fredelige Oslo.

Hvem er det som står bak alt dette, og hva er det en vil oppnå eller skal dekke over?

Wikings annen divisjonssjef, den høyt dekorerte «kejserspesialist» SS-Obergruppenführer Herberth Gille, også blankt frifunnet i Nürnberg.

De midler som nyttes i disse hetskampanjer har vi vært inne på for her i bladet og vi har i den forbindelse blant annet nevnt boken «Dødens drabanter», som for jul kom på Steensballes Forlag. Fordi en her har et klassisk eksempel på verdien av alt dette visvas som serveres godtroende folk (spesielt godtroende tullebukker rundt omkring i norske avisredaksjoner) skal vi se litt nærmere på dette nydelige litterære produkt. Vi tilføyer at også forlaget er fort kjent med den forfalskede den her har latt seg ta ved nesem av, uten at det hit til har fort til noen, iallfall utad synlig, reaksjon. Det annonserte iallfall for boken i julesjauen med superlativer hentet blant annet fra den bemelmelige Ragnar Volds anmeldelse i Verdens Gang. Der

het det blant annet om boken at «litterært er den delvis en bedrift!»

Vi synes Vold er svært beskjeden når han sier «delvis». For egen del synes vi det er svært meget av en bedrift å få seriøse mennesker og et seriøst forlag til å bite på denne svindel.

Steensballes bok gir seg ut for å være en autentisk beretning fra en SS-offiser, nærmere bestemt en Peter Neumanns dagbok. I forlagsreklamen fortelles det at denne Neumann var en liten gutt da Hitler kom til makten i 1933, men han kom da etter hvert med i SS. Boken er så «hans egen fortelling om sin utvikling, som førte ham til Østfronten på det seirrike tog inn i Kaukasus mot oljekildene, til vendepunktet Stalingrad og endelig den lange veien til

bake i desperat kamp inntil han våren 1945 falt i russernes hender i Wien». Denne SS-offiser oppgir at han tjenstgjorde i Divisjon Wiking og nærmere bestemt i Regiment Nordland, så det har ganske spesiell interesse for oss her i Norge, fordi så mange norske frontkjempere tjenstgjorde i dette regimentet. Man dermed har en også fått anledning til å kontrollere riktigheten av det denne nydelige SS-offiser, som ikke kjenner de enkleste tyske kommandoord, presterer i hetsens tjeneste under foregivende av tilsynelatende å være så naiv og avstumpet at han ikke forstår rekkevidden av sine «medtegnelser». Det var forøvrig samme taktikk som ble anvendt i «de etterlatte papirer» fra Kommandanten i Auschwitz, som de røde bak jernteppet «fant» på et beleilig tidspunkt å rovisere etter at de hadde hengt ham.

På basis av en nøyaktig og kritisk gjennomgåelse av boken, kan vi uten videre slå fast at navnet på forfatteren ikke bare er et pseudonym, siden det aldri har tjenstgjort noen ved det navn i de nevnte avdelinger, men at forfatteren ikke kan være tysk i det hele tatt. Boken er da også betegnende nok kommet ut i Frankrike og en har ikke gjort forsøk på å sende den ut i Tyskland, hvor svindelen straks vilde ha blitt avslørt.

Videne fremgår det klart at forfatteren aldri har deltatt i Hitler-jugend eller noen an-

nen tysk nasjonalsosialistisk organisasjon, skole eller høyskole, slik han oppgir.

Heller ikke har han tjenstgjort i noen tysk militær enhet og han har heller ikke deltatt i felttoget i øst eller vært på de i boken nevnte russiske steder.

Vi skal her begrunne det nærmere og er det noen som fremdeles er i tvil kan vi skaffe nærmere detaljer. Det er bare plasshensyn som har gjort at vi har måttet innskrænke påvisningen til noen springende punkter. Likevel blir det langt nok.

Uetterretteligheten begynner allerede der forfatteren skildrer sin optagelse i Hitlerjugend, hvor det gjengis en edformular som ikke har noe med den faktiske å gjøre og som er fri diktning. Forfatteren kjenner heller ikke innskriften på den HJ-dolk han oppgir å ha båret så lenge. Han forteller at det på skaffet stod

«Treue bis zum Tode». Enhver som har sett disse dolker vet at det stod «Blut und Boden», og ikke på skaffet, men på klingene.

På side 21 står gjengitt noen «nazistiske regneoppgaver», som forfatteren oppgir ble brukt i de tyske skoler. Det hele er naturligvis et rystende bevis på nasjonalsosialistisk mentalitet. Haken ved det er bare at slike oppgaver naturligvis aldri har vært gitt i tyske skoler, men er hentet fra folkevittigheten. Betegnende for forfatterens militære kunnskaper er at i et av disse regnestykker tales det om en «Sturmkompaniflieger». Antagelig menes det vel en «Sturzkampf-flieger», eller en stupbombeflyver på norsk.

På side 29 gasser forfatteren seg riktig, der han forteller om en angivelig SS-Unterscharführer fra Leibstandarte Adolf Hitler, som blir forfremmet til Hauptsturmführer etter å ha myrdet en mengde jødebarn! En måned senere ble han Unter(Forts. s. 6).

Slik så SS-Junkerschule Tölz ut. Sammenlign med forfatterens skildring

Fra Ordensburg Vogelsang, som forfatteren forteller de fantastiske historier fra

Oppgjør med en svindler På fruktene skal treet kjennes

(Forts. fra s. 1).

sturmführer. Dette var i fredstid før krigen, og alle vet at det da ville være umulig å avansere så raskt i Waffen-SS. Gode soldater brukte vanligvis fra 5 til 8 år på å stige til Hauptscharführer og Untersturmführer (leytnant) kunne en overhodet ikke bli uten krigsskole i fredstid (SS-Junkerschule).

Forfatterens besynderlige kommandoord, som i boken gjengis på tysk, er et kapittel for seg. Han lar naturligvis stadig SS-soldatene marsjere i hanemarsj og oppgir kommandoord for hanemarsj. Til «Parademarsch — marsch!» Kommandoen for hanemarsj var imidlertid bare «Achtung!» med en spesiell betoning. «Fremad marsj» heter naturligvis ikke som den besynderlige Waffen-SS-offiser Neumann oppgir «Los!» men «In Gleichschritt — marsch!» En marsjerte naturligvis like lidt i Tyskland som andre steder i parademarsj mere en 20—25 skritt før og etter den som skulle hilse.

Beretningen om Ordensburg Vogelsang, som nedskriveren av dette selv har hatt anledning til å se, er kostelig, men bare forfatterens forvrenning av navn viser at han aldri har vært der og at han heller ikke er tysker. Således oppgir han navnet «Talsp-Urft». Det virkelige navn er «Urft-Talsp.» (Talsp. står for Talsperre, eller demning på norsk).

Midt oppe i denne fantasior- densburg med de groteske «dyrekamper» og alt det andre rare, trekker han å ingen ringere enn Reinhard Heydrich, som han utnevner til «riksleder». Hva han var riksleder for forlyder det intet om. I virkeligheten var han som kjent politigeneral og hadde intet som helst med Ordensburg å gjøre. For å fullende det hele, utstyrrer han attpå til denne besynderlige «riksleder» med en fantasiumform med et langt sverd ved siden!

Hverken i HJ, Napola eller Ordensburg var det, som forfatteren påstår, SS-offiserer som ledere. Det var HJ-førere, partifunksjonærer eller fagledere.

Det er ikke så underlig at forfatteren med de besynderlige skildringer heller ikke kjenner den riktige lekst til Horst-Wessel-sangen.

Lebensborn e. V.

Forfatterens fantasifulle beretning om Lebensborn er i hel overensstemmelse med de britiske løgnberetninger fra første verdenskrig om tyske «stutterier» til frembringelse av soldater. Det han beretter har naturligvis ingen ting med de faktiske forhold å gjøre.

Lebensborn e. V. ble stiftet av Himmler i 1935, ikke av Hitler etter Darrés og Rosenbergs anvisninger, som forfatteren forteller. Begrunnelsen var:

Som følge av den voldsomme blodtapping første verdenskrig hadde påført det tyske folk, og som følge av det synkende fød-

selsoverskudd og stigende antall kriminelle aborter (anslagsvis 400 000 pr. år), så Himmler det som en viktig oppgave å oppmuntre til barnerikdom ut fra det syn at store, friske ungdomskull var nasjonens viktigste kapital.

De kriminelle aborter var særlig foruroligende og straffeforfølging hjalp ikke. Man måtte forebygge. Det kunne bare gjøres ved:

- 1) å oppmuntre til å muliggjøre tidlige ekteskap,
- 2) å hjelpe, ugifte friske vordende mødre slik at de fødte sine barn istedenfor å foreta «svangerskapsavbrytelser med derav følgende farer for mødre og folk.

Løsningen var å starte en forening som skulle opprette fødselstilfeller. På disse tilfeller (mot slutten av krigen var det 18 av dem), kunne alle Lebensborn-medlemmers hustruer søke om å føde sine barn. Likeledes alle kvinner som oppfylte moralske og helsemessige betingelser for å være gode mødre.

I en tale i 1938 om foreningen Lebensborn nevnte Himmler som eksempel et studentpar som ikke kunne gifte seg på grunn av økonomiske vansker, men som ventet et barn. Han vilde hjelpe et slikt par ved å gi dem mulighet til ekteskap og fullføring av studier. Altså en utpreget positiv løsning.

Forutsetningen var alltid at barnet tilhørte foreldrene og ble tatt hånd om av dem eller iallfall av moren. Skulde særlige grunner hindre moren i å gi barnet et godt hjem, kunne hun søke om fadderskap og eventuell adopsjon (privat). Retningslinjene var at familien var det eneste akseptable miljø for et barns vekst og utvikling. Ikke i noe tilfelle kunne stat eller institusjoner erstatte den.

Hjemmene var tidsmessig utstyrt med fødselsklinikker med dyktige leger og pleiersker.

For at ugifte skulle få følelsen av å være akseptert som likeverdige kvinner og mennesker, ble alle titulert «Frau» og fornavn, gifteringer ble lagt vekk, alle var like. Diskresjon var en forutsetning.

Oppholdet var ikke gratis, mer: friplasser eller priser ble beregnet etter behovsprøving. Penger ble skafet til veie ved at alle medlemmer av Allgemeine SS og alle offiserer i Waffen-SS var obligatoriske medlemmer.

Lebensborn var således av rent karitativ karakter. Den var imidlertid ingen kjent organisasjon. Naturlig nok gikk den av hensyn til de ugifte mødre stille i dørene og var derfor fritt villt for de allierte etter krigen. Den ble anklaget ved Nürnberg-domstolen for nettopp det forfatteren forteller den var, en slags SS-bordell, men ble blankt frifunnet. Dette siste affiserer imidlertid ikke sannhetsvitner i Dagbladet og andre norske aviser, som uanstendig frisker opp historien om SS-børneavslutninger og SS-menns «permisjonshustruer».

Waffen SS

Like løgnaktige og uetterrettelige som forfatterens skildringer av årene før krigen er, like fantastisk er hans skildring av tiden i Waffen-SS og da spesielt i de norske frontkjemperes eget regiment. Nordland. La oss nevne noe:

Ingen kunne, slik forfatteren beretter, begynne sin militære løpebane med å spasere rett inn på en krigsskole, gå der den foreskrevne tid og så bli uteksaminert som Fähnrich. Tittelen Fähnrich er forøvrig hentet fra Wehrmacht, i Waffen-SS var den tilsvarende tittel SS-Oberjunker. Krigsskolen forutsatte naturligvis fullført verneplikt, og dessuten tjeneste som underbefal og særlige anlegg som offiser.

Forfatterens beskrivelse av SS-Junkerschule Tölz er tydeligvis hentet fra et prospektkort. Det er nok riktig at skolen hadde en våpenhuslignende portal med to tårn, men portalen var arkitektonisk føyet inn i skolebygningen, som var to-etasjers og bygget i en stor firkant med en plen i midten. På planen stod høyst ordinære løv- og bartreer. Forfatteren lar også junkerne oppføre i svart uniform. I virkeligheten var de fellegrå som Wehrmachts.

Det er ikke rart at en slik for-

Utbruddet av kjelen ved Tjerkassy. Under umenneskelige avstrængelser førte SS-Obergruppenführer Gille 35 000 mann ut av omfatningen. Halvparten av de innsluttede falt eller ble tatt tilfange. Det er disse 35 000 mann forfatteren kaller 3 kompanier. (Fra Paul Haussen: «Waffen-SS im Einsatz».)

KARL SEELAND:

På fruktene skal treet kjennes

I en notis i Aftenposten 19.11.59 heter det med store typer og fet overskrift: «De fleste forbytere i Norge går straffet». «Gjerningsmenn for 16 844 forbrytelser ukjent. Tiltale i 4 736 av fjorårets 36 570 forbrytelser».

Ja, nå begynner man å se noe av fruktene av det vel-signelsesrike fundament som ble lagt under krigen med jøssingenes og geistlighets bistand. Ja, for når geistligheten suspenderte de 10 Guds bud og etter egen erkjennelse av en av dens spisser — sokneprest Bonnevies-Svendsen — levet som «banditter», hva kan de da forlange bedre av deres sammentvorne? Og enda er der i denne statistikk ikke tatt hensyn til de tallose forbrytelser, som under krigen ble begått «i fedrelandets navn» av «bandittene», eller de hundretusener av forbrytelser som ble begått, da «freden brøt løs» 8. mai 1945 og i tiden baketter av folk som opptrådte som «patrioter» og som «nordmenn med nasjonal holdning». Dagsavisene viser med forferdende tydelighet

fatter heller ikke kjenner kommandoordet for «Presenter gevær!», som på tysk heter «Achtung! Präsentiert das — Gewehr!» og ble utført i to takter i motsetning til hva SS-offiser Neumann forteller. Han vet heller ikke at Waffen-SS ikke hilste med hånden til luen, men med oppstrakt hånd.

Pussig er det også at han heller ikke vet hvem som var skole-sjef dengang han frekventerte skolen. Han oppgir SS-Sturm-bannführer Richard Schulze. I virkeligheten var det dengang SS-Oberführer Klingermann, som senere var sjef for det avsnitt ved Leningradfronten hvor den norske og den nederlandske legion kjempet. Han kom senere — i 1942 — tilbake til Tölz som sjef. Schulze var første gang på Tölz som hjelpelærer i studie-ovemed i 1943—44. Etter forskjellig frontinnsats ble han skolens sjef fra januar til mars 1945.

Heller ikke SS-mottoet «Meine Ehre heisst Treue», kan forfatteren gjengi korrekt.

Direkte kostelig er denne underlige Waffen-SS-offisers kommandoord for «På aksel gevær!», som han angir å være «Wieder hinlegen das — Gewehr!»

Det blir litt langtekkelig dette å regne opp bare et lite utvalg av de uhyrligheter som i en bok utgitt på norsk forlag presenteres som «erindringer» av en Waffen-SS-offiser. Men det kan vel ha sin betydning engang for alle å holde disse evindelge løgnhistoriene frem i dagens klare lys. La oss da til slutt se litt på forfatterens beretninger om sin tjenstgjøring som offiser i regiment Nordland. Vi skal da ikke feste oss ved slike bagateller som

folkets forfall, og det nytter intet, at de impliserte ledere nå oppfordrer til å ta skjenn i en annen hånd, så lenge de ikke har rensset sin Augias stall og under bonn og bot fått et sinn av ydmykhet i stedet for det stolte sinn hvor de roser seg av sine ugjerninger og forteller fabelen om at det var nødvendig å suspendere de 10 Guds bud.

Der må gå en straffedom over vårt folk, og den kommer som en uavvendighet etter Guds lov. Vi har sett gjennom historien hvorledes det gikk Guds utvalgte folk — jødene — da de forkastet de bud H a n hadde gitt dem, og det kan også bli vår skjebne som folk at vi blir fedrelandsløse og må vanke om som flyktninger langs Russlands og Sibirians endeløse sletter og gjennom mange lidelsens år sone for syndene — uten håp og trost, fordi en forkastet Guds bud og hørte på falske profeter.

For å stive seg selv og sine medsyndere opp — samvittighetene begynner kanskje å anklage dem — søker de ved en daglig hets i aviser, radio og «historie» og foredrag å tilsløre sannheten og agere helter og forutseende politikere. Det er jo en nydelig forutseenhet, som har solgt vårt lands rikdommer, og politisk og militært bunnet oss på

at en stor del av de oppgitte stedsnavn er fri fantasi, at det fortelles om kamper som aldri har funnet sted, mens avgjørende kamper, som hver eneste mann som var med husker til sin dødsdag, merkelig nok ikke omtales. Det er nok annet å ta av.

Fantasiene om Regiment Nordland

Det må være en temmelig glømsom offiser ved Regiment Nordland som så fullstendig har glemt hva regimentet egentlig var for noe. Han forteller på side 103 at det bestod av «to avdelinger med lette tanks, fire avdelinger med middels tunge tanks, Mark I, II, III og IV, et kompani pansergrenaderer, et kompani panservern-artillerister og i batteri med regimentets artilleri. Dertil kommer hjelpetropper av NSKK, forsyningsstropper, antiluftskytts-mannskaper, og enheter for gass, samband og medisin».

For å slå falsumet fast er det vel tilstrekkelig å meddele at Regiment Nordland ikke hadde panser, heller ikke sanitetsenheter. Panser av type I og II var allerede den gang utrangert. Panseret infanteri ble først oppsatt i 1943.

Men la oss like godt angi oppsetningen av det motoriserte SS-Schützenregiment Nordland:

- a) Regstab
- Stabskompani, bestående av 1 sambandstropp, 1 panserjeger-tropp, 1 motorsykkeltropp.
- b) 3 bataljoner à 4 kompanier,

(Forts. s. 8).

Oppgjør med en svindler

(Forts. fra s. 6)

hvorav 1 tungt kompani med 1 bombekastertrupp, 1 lett panserverntrupp, lette infanterikanoner.

c) 3 støttekompani, hvorav 1 kp. tunge inf. kanoner, 1 kp. lette luftvernkanoner og 1 kp. stormpionerer.

Forfatteren forteller naturligvis noen rystende beretninger om eksplosivkuler i maskinpistolmagasiner, pinner til håndgranater og lignende vås. Skaffthåndgranat 08/15 hadde snortulaser, likeledes eggthåndgranat 40.

At forfatteren utrustet Regiment Westland med panservogner, hva det som skytterregiment naturligvis ikke hadde, er i stil.

På side 123 forteller forfatteren om nye beltetiler med 50 cm kanoner. Naturligvis vill fantasi av samme art som kommandoen «Verband! Kampf!». Ellers er manglende kjennskap til de enkleste tyske kommandoord et kjennetegn for boken.

De påståtte grusomheter

Naturligvis mangler heller ikke i denne bok beretningene om de grusomheter tyskerne gjorde seg skyldig i. Da det denne gang gjelder Divisjon Wiking og Regiment Nordland, kan det ha sin interesse å gå beretningene på side 134 og følger litt nærmere etter i sammene.

Divisjon Wiking er etter forfatterens beretning nå brutt ut av et brohode på østsiden av Dnjepr, har tatt «ruinen» Novo Georgievsk og skulle da være på marsj østover. I virkeligheten befinner divisjonen seg på den omtalte dagbokdatum 23. september med alle enheter i brohodet på østsiden av Dnjepr. Byen Novo Georgievsk ligger langt fra dette område.

I boken får Regiment Nordland angivelig melding om røde partisaner i «Gradizk-skogen» ved Karasaja. Begge disse navn er oppdiktet.

Som følge av denne melding får fantasifiguren van Kolden ordre om å rense opp. Vi blir da nærmere presentert for Unterscharführer Dieckner og korporal (?) Libesia. Disse navn har naturligvis aldri forekommet i omhandlede l.bat. Nordland. «Libesia» er dessuten i likhet forøvrig med flere andre utstyrt med en uvedvannlig utmerkelse som kalles «SS-sølvtrune», helt ukjent for alle østfrontsoldater. Merkelig nok, kjører van Kolden tilbake over Dnjepr for å nå det angitte partisanområde. I det hele tatt en merkelig anvendelse av felttropper. Det opptrådte forøvrig neppe partisaner for stillingskrigen vinteren 1941-42 og da langt bak fronten.

I den allierte krigsforbryterdomstol i Nürnberg ble SS-Obergruppenführer Felix Steiner, Wikings førte sjef, og hans etterfølger SS-Obergruppenführer Herberth Gille, stillt for retten som høyere offiserere i Waffen-SS. Begge, og med dem Divisjon Wiking, ble frikjent for enhver krigsrettstridig handling under krigen. Det ble ikke påvist tilfeller av terror eller misshand-

ling av sivilbefolkningen, krigshandlinger i strid med Landkrigsartiklene. Selv om de i boken nevnte hendelser er oppdiktet, kunde kanskje noen tro at det hadde hendt noe lignende. Dette er altså når det gjelder Wiking ikke påvist hverken av russerne eller andre.

Påfallende

Særlig påfallende er den ting at de russiske navn, ord og uttrykk er selsomt fordreiet. Uttrykk som var gjengse både hos russerne og tyskerne savnes. Ukjente ord og uttrykk dukker opp, men på mer eller mindre hjelpeløst russisk og med en selvsamt ortografi. For eksempel ordet «Aktiabar» som skal bety oktober og som på russisk skrives Oktjaber.

La oss ellers nevne i fleng: Forfatteren gjør SS-Obergruppenführer Gille til medlem av Führungshauptamts stab. Hadde han vært ved Wiking kunne han vel neppe ha unngått å oppfatte at Gille var sjef for Wikings artilleriregiment.

Ordren ble aldri båret uten på kappen.

I kapittel 11 forteller forfatteren at de da har fått Tiger-tanks. I virkeligheten dukket Tigern først opp året etter, i 1943.

Senere forteller han at Wikings soldatene gikk til angrep og ryddet opp bl.a. «med våre uvurderlige SS-dolker». Hertil er å bemerke at offiserene hadde dolker som prydvåpen til permisjonsuniform på samme måte som andre (hær, luftvåpen og marine). Den norske marine hadde slike våpen også, iallfall før krigen. Dolkene ble selvsagt aldri brukt i kamp. I samme stil som fortellingen om disse dolkene som «rydder opp» er beretningen om tanks som steler gjennom fabrikkveger med 50 km. fart!

Forfatteren forteller at SS-soldatene er svartkledde. Dette er et ganske godt bevis på at han er helt utenfor det han forteller om. Waffen-SS bar feltgrå uniformer. På den tid (sommer og høst 1942) bar de feltgrå bukser, brune underskjorter, kamouflasjekjoller og luer. Hjelmene hadde spraglet kamouflasjeovertrekk.

Noe som heter Kritjarelv eksisterer ikke. «Sturm-gummibrigade» (?) er et begrep som er tatt helt ut av luften og fullstendig meningsløs. Tyske soldater stod naturligvis aldri i givakt i felten. Noen radiosender RF 107 fantes ikke. Troppene var utstyrt med Funkgerät D (Dora).

Forfatteren, som på side 184 sier at han nå har to sølvfirkanter på jakkeslaget. En Unterscharführer bar imidlertid tre sølvfirkanter eller stjerner. 2 stjerner var Oberscharführer (sersjantgrad = Feldwebel). Forfatteren kjenner tydeligvis ikke gradtegnene bedre enn uniformene.

På side 217 forteller han at Charkov ble gjenopptatt av styrker fra Vlassov-armeen. Det er grepet helt ut av luften. Vlassov-armeen var knapt påtenkt den gang. Det var I. panserkorps med divisjonene LAH, Totenkopf og Das Reich under ledelse av ge-

TREFFENDE

Den tyske økonom professor G. Schmolders har formet følgende utmerkede karakteristikk av avgiftspolitikken: «En sigarett er en skattedel med en smule tobakk i.»

SISTE DE GAULLE

Pariserbladet «Rivaroli» er blitt ilagt den usedvanlig høye pengebot på 800 000 francs + omkostninger, for kritikk av president de Gaulle. Bladet peker på at den kommunistiske presse som utfolder en ganske annen uhemmet kritikk slipper langt billigere, men noterer resignert «Alt stiger — meningsfriheten koster nå 800 000 francs!»

DET KLARNER

Det later til å klarne etter hvert hva som ligger bak «hakekorsdemonstrasjonene» i Tyskland. Den meget gesjefte «politiske direktør» for Den jødiske verdenskonferens Mr. Easterman — den samme som vet å fortelle de norske aviser hva den norske Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere driver med — har lett litt på sløret. Han reiser nå rundt i Vest-Tyskland og forhører de forskjellige riksmministre. Ifølge Dagbladet, som sikkert vet beskjed, spør han Bonn-regjeringen om den har «noen planer om å fjerne tidligere nazister fra innflytelsesrike stillinger i administrasjonen, rettsvesenet og skolen». I tilslutning hertil meddeler elders Dagbladet at «den sosialdemokratiske pressetjenesten

i Bonn konsentrerer seg om Adenauers statssekretær Hans Globke og flyktningeminister Theodor Oberländer. Globke — som er en av de mektigste mennene i Bonn — skrev engang kommentarene til Hitlers jødelover. Oberländer er tidligere medlem av nazipartiet.

HUMANISTISK FREMSTØT

Ellers nekter de herrer humanister, som er så inderlig rystet over at ungdommen rundt omkring i Europa tegner hakekors på veggene, seg intet i retning av blodtørstighet. De norske aviser bringer således i forbindelse med arrestasjonen i Vest-Berlin av en 17-års gutt, som hadde Hitlers «Mein Kampf» i bokhyllen og hadde sunget «nazistiske sanger», at justisministeren i Vest-Berlin nå har henvendt seg til «de allierte militærmyndighetene» og søkt om å få benytte dødsstraff for denslags nazilagittasjon! Vi vedder på at iallfall sovjetrusserne sier ja.

6 MILLIONER

Midt opp i disse dages hysteriske skral om noen like uskyldige som tåpelige tegninger på veggene, kunne det kanskje være på sin plass å minne om at dette tyske folk, som en nå påny er på jakt etter, hadde følgende tap av menn, kvinner og barn etter at krigen var slutt: 2 400 000 østtyskere, sammen med 600 000 sudetertyskere og 200 000 folk av tysk herkomst forøvrig ble massakrert. — 1 400 000 tyskere omkom og

ble myrdet i fengslene og i allierte konsentrasjonsleirer. I tillegg hertil kan en kanskje regne de 1 200 000 sivilister, i alt vesentlig kvinner, barn og oldinger som ble levende brent under de alliertes terrorbombinger av fosforbomber. Dette blir sammen temmelig nær de millioner en snakker så meget om.

NYDELIG RETTSVESEN

Også i Danmark har menneskevennene feiret store triumfer, idet presten og menighetsrådet i Bevtoft har fått Høyesteretts medhold i fjernne inskripten på gravstøtten til frontkjemperen Hans Jørgen Schmidt. Og den danske høyesterett, som heretter iallfall bør skrives med liten forbokstav, har gått lengere enn selveste presten og har gitt dom for like godt å fjerne hele gravstenen. Så Berggrav har tydensynlig dannet skole.

GATE.

Bortsett fra de 10% 20. juli-menn i Tyskland, sluttet det tyske folk som bekjent mannjevt opp om nasjonalsocialismen. Det er de brukbare av disse 10% som nå styrer Vest-Tyskland etter å være innsatt av de alliertes militærmyndigheter. Men det er naturligvis ikke tilstrekkelig. Kan så den vandrende jøde Mr. Easterman forklare hvorledes det skal være mulig å etterkomme den internasjonale jødiske overregjerings krav om å «slette ut alle nazister» av den tyske forvaltning? For hvem skal en så bruke til å forvalte? Det er nok av nød og ikke av lyst Adenauerstyret gjør bruk av gamle nasjonalsocialister.

Har du skaffet en ny abonnent?

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Lossalg 65 pre

Annonsepris:

32 pre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgiro nr. 16450. Utgiver A/L Folk og Land Sambandsrykkeriet Oslo

neralobekst Hauser, som ledet operasjonene. Kosakkenes første divisjon var i ferd med å organiseres på Truppenübungsplatz Mielau med generalmajor Panowitz som sjef. Han ble etter krigen hengt av de røde.

Kjelen ved Tjerkassy

Det forfatteren forteller om Tjerkassy er, som de fleste beretninger om dette, uriktig og utvilsomt ikke opplevet av forfatteren. Han sier at 3 kompanier av Wiking klarte å slå seg ut av ringen. Det er galt. Under Gilles personlige ledelse slo 35 000 mann seg i virkeligheten ut. Tapene var store, selv om «Neumann» overdriver, omtrent halvparten av de innestuttede falt eller ble tatt til fange. Like uefterrettelig er beretningen om Kovel. Div. Wiking var i virkeligheten ikke i Kovel, men utenfor ringen. Bare Gille var fløyet inn i Kovel som «Kesselspezialist», for å lede forsvar og et eventuelt utbrudd. For denne innsats fikk han jernkorsets ridderkors med ekeløv, sverd og briljanter.

På side 249 utnevner forfatteren «Obergruppenführer Bach-

Zelewski» til å forsvare Budapest sammen med «general von Friessner». Dette er galt. Byen ble forsvart av General der Gebirgsjäger Pfeffer-Wildenbruch. Friessner var ikke i byen og Bach-Zelewski var med, men ble avsatt som komplett udugelig.

På side 255 lar forfatteren russerne angripe med biler og panservogner, som kjører frem med tente lyskastere. Enhver som bare har litt militær erfaring vet at dette er tøvt.

På side 268 gir forfatteren den overraskende opplysning at russerne har satt inn Mig- og Turbolev-fly. Som kjent var det ingen andre jetfly på vingene under siste verdenskrig enn tyske.

Dette er som sagt bare et lite utplukk av all uefterretteligheten. Skulde en ta med alt, vilde det fylle mange aviser. Men de vi har omtalt ovenfor gir formodentlig et godt inntrykk av sannhetsverdien av all etterkrigspropagandaen i boker, aviser, film, teater og kringkasting. Menneskene vasser om i et hav av logn.